

[Madsen-Mygdal.]

Grunde —, bestræbe mig for at fatte mig i den størst mulige Korthed, men der er dog enkelte Punkter i Statsministerens sidste Tale, som jeg vil knytte nogle faa Bemærkninger til, idet jeg altsaa beder om Undskyldning for, at jeg ikke kan komme ind paa det alt sammen; jeg kan henvise til, hvad jeg tidligere har sagt, og hvad jeg i øvrigt ikke synes Statsministeren i nogen Maade har rokket ved.

Jeg skal først sige, at jeg ikke har noget at indvende mod den højtærede Statsministers Udtalelser angaaende mit Kendskab til økonomisk Afhængighed; jeg ved blot ikke, hvorfor Statsministeren i det hele taget har nævnt det i Dag, men det skal jeg ikke opholde mig ved. (*Undervisningsministeren* [Borgbjerg]: Det var jo Dem). Nej, jeg har aldeles ikke talt om økonomisk Uafhængighed. (Afbrydelse). Nej, det har jeg aldrig. (*Undervisningsministeren* [Borgbjerg]: Han var købt til at rose Regeringen; det sagde De jo). Købt? (*Statsministeren* [Stauning]: Ja, det staar Sp. 7042). (*Undervisningsministeren* [Borgbjerg]: Det var Dem, der begyndte med det hele). Nej, jeg har ikke talt om nogen økonomisk Uafhængighed.

Med Hensyn til Ordensvæsenet og disse Ordensudnævnelser har jeg ikke mere at tilføje. Hvad jeg har at sige i den Sag, har jeg sagt, og der er ingen Grund til at tilføje noget. Den højtærede Statsminister fremsatte den Udtalelse, at han i et saadant Spørgsmaal ikke udtalte sig offentligt, før han selv skønnede, det var rigtigt, og hvis man spurgte ham, hvordan det forholdt sig, sagde han, hvad der var Sandhed, men paa det Tidspunkt, han selv fandt rigtigt.

Jeg maa nu hertil for det første sige, at det er et ganske mærkeligt Træf, at den højtærede Statsminister og jeg altsaa ved denne ene Lejlighed i hvert Fald har haft den samme Tanke, for da jeg stillede Spørgsmaalet, var det, fordi jeg syntes, at det var ønskeligt, om Statsministeren vilde forklare sig, og det falder altsaa sammen med det Tidspunkt, den højtærede Statsminister har fundet rigtigt. Men jeg synes dernæst, det er et noget farligt Princip, den højtærede Statsminister her er inde paa. Jeg synes ikke, det er helt beroligende, at vi har en Statsminister, som nok vil sige Sandheden, men dog kun paa det Tidspunkt, han selv finder det rigtigt at sige Sandheden.

Statsministeren kan jo, hvis der er Grunde for det, nægte at udtale sig, men at sige noget, der leder bort fra Sandheden. (*Statsministeren* [Stauning]: Det har jeg heller ikke gjort). Jo, den første Udtalelse,

at Ordensudnævnelser gaar udenom Ministeriet, passer ikke, og den anden Udtalelse er mildest talt vildledende overfor Offentligheden; det har jeg sagt en Gang før. Statsministeren kan jo sige: Jeg vil ikke udtale mig, men jeg tror, Statsministeren skulde stille sig i det Forhold til Sandheden, at hvis han udtaler sig, maa det være Sandheden, han siger, og saa er det ikke noget, man kan gemme et halvt Aar og saa tage frem ved en anden Lejlighed.

Det vil føre for vidt i Aften at komme ind paa hele den højtærede Statsministers Udvikling vedrørende Arbejdsløsheden og Understøttelserne til de arbejdsløse og til Landmænd o. s. v.; men der var en enkelt Ting, som den højtærede Statsminister til min Forbavselse igen fremdrog her, en Ting, som jeg for øvrigt gennem mange Aar har kunnet følge baade i Socialdemokraternes og de Radikales Agitation, men som jeg aldrig har staaet rigtig Ansigt til Ansigt med, før den højtærede Statsminister nævner den her i Aften fra Talerstolen. Den højtærede Statsminister sagde, at jeg en Gang i de første Krigsaar havde holdt et Foredrag herinde for Rigsdagsmænd, og det var et Foredrag, hvori der rigtignok var Understøttelse, det var et Foredrag, hvor der krævedes en mægtig Pris for Landbrugsprodukter og saa en Uddeling af Understøttelse til alle dem, der skulde betale Prisen.

Jeg vil gerne knytte et Par Bemærkninger til denne Fremstilling. Det er rigtigt, at jeg en Gang i Krigens første Maaned, i August 1914, efter Anmodning af forlængst afdøde Landstingsmand Jørgen Pedersen for en Kreds af Rigsdagsmænd ganske uofficielt fremsatte mine Anskuelser om den økonomiske Politik, der burde følges. Der har ikke været Grænser for den Overlegenhed og den haanlige Behandling, som disse „naive“, „dilettantiske“ Betragtninger, jeg dér fremsatte, har været Genstand for, og det gaar altsaa paa den Melodi, at jeg dér har fremsat et Forslag om en almindelig Gaveuddeling, en Uddeling til hele Nationen.

Det er nu ikke rigtigt, som den højtærede Statsminister siger, at mit Foredrag foreligger i Pjeceform. Nej, desværre foreligger min Tale ikke i Pjeceform; jeg har tit ønsket og ønsker i dette Øjeblik, at den havde foreligget, for saa vilde alle de Usandheder og Fordrejelser, der fra socialdemokratisk og radikal Side er fremkommet om denne Tale, holde op.

Jeg skal tillade mig ganske kort at sige, hvad der var mit Syn paa den Sag. Jeg sagde til de Medlemmer af Regeringen og Rigs-